

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614282944/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

»Deri har Starosten ikke Uret,« sagde Emilie. —
»De er en russisk Pige,« svarede Leontine. — »Der-
ved skammer jeg mig ikke,« gjenmælede Emilie.

Efter Bordet førte Litowski selv sin Søn om i de vigtigste Bygninger paa Gaarden, og gav ham, saa vidt muligt, et Overblik over den hele Bestyrelse. Da de vendte tilbage, faldt Talen paa Emilie og Leontine. »Emilie er en Datter af en af vore Slægtinge, der var gift i det Indre af Rusland,« sagde Starosten, »da hendes Moder døde, ansaae jeg det for min Pligt at tage mig af hende; for Resten er hun meget klog og dannet, men alt dette har jeg, hvis jeg ikke feiler, allerede skriftlig tilmeldt dig.«

Med Leontine syntes Starosten mindre tilfreds; »Alexandra vil ikke undvære hende,« sagde han, »derfor boer hun her, imidlertid har hun flere Luner, end man burde tillade sig, naar man ikke er rigere, end hun er.«

Casimir var imidlertid sysselsat med at tilride en Hest i Gaarden, hvilket Emilie fra et Vindue betragtede. Da Starosten kom tilbage, yttrede han sin Misfornøielse over, at Casimir ikke var fulgt med dem. »Hvor det gielder om noget Alvorligt, der er du aldrig med,« sagde han. Casimir svarede ikke derpaa, men da han om Aftenen var alene med sin Broder paa hans Værelse, sagde han: »Den Gamle er ikke fornøiet med mig, og jeg, oprigtig talt, heller ikke med ham.« — »Du er uretfærdig imod ham, Casimir, han er jo dog i sin Kreds en mærkværdig Mand, hvis Arbejdsomhed vi, selv om han ei var vor Fader, burde agte.« — »Det kan være, men han og jeg passe ikke sammen, og fordi jeg ikke vil den Vei, han ønsker, hader han mig, og gidder aldrig see til den Side, hvor jeg er.« — »Du har Uret imod ham, han elsker dig meer, end du troer.« — »Husker du den Dag, da jeg havde fyldt mit syvende Aar,

Adalbert? Du var den Gang fem Aar gammel, vi bleve da begge tidlig om Morgenen kaldt ind til den Gamle, han sad allerede i sin Pudermantel, hvorpaa der var syet en Orden, medens en Tiener krøllede hans Haar; jeg husker det endnu, som det var i Dag, vi sprang da begge hen til ham, for at sidde paa hans Skjød, som vi vare vante til, men han viste os alvorlig tilbage, og holdt en Tale til os, hvoraf Meningen var, at vi nu havde naaet en Alder, hvori det ikke passede sig, at vi vare saa fortrolige med vore Forældre, heller ikke gik det nu an, at vi sagde Du til dem, men vi skulde smukt kysse dem paa Haanden ved alle Leiligheder og sidde stille, som om vi vare voxne Folk, og Gud veed hvad mere. — Vi saae paa hinanden, og brast begge i Graad, og bleve grædende bragte ud af Værelset. Det er Alt, hvad jeg husker derom, men fra den Dag af var det forbi med vor Leeg og vor Lystighed, det erindrer jeg nok.«

»Jeg erindrer det ogsaa,« sagde Adalbert, »men jeg erindrer endnu et andet Træk af ham, som ikke heller let vil gaae mig af Minde: Engang faldt jeg i en heftig Sygdom, hvori Lægerne, som jeg siden hørte, tvivlede om mit Liv, da saae jeg, hver Gang jeg kom til mig selv, min Fader sidde ved min Seng, han holdt min Haand inden i sin, og den dybeste Sorg stod malet i hans Aasyn; saasnart jeg derimod kom mig, forlod han mit Leie, og siden taalte han ikke engang, at der, i hans Nærværelse, blev talt om, hvor ængstelig han havde været for mig.«

»Ja, dig holdt han bestandig meget af,« svarede Casimir. — »Han mener det ogsaa godt med dig, Casimir, og ønsker alvorlig at sørge for din Lykke.« — »Jeg bryder mig kun lidt om, hvad han kalder Lykke, naar jeg ikke maa være lykkelig paa min Viis.« — »Du er ikke tilfreds, Casimir, betro mig, hvad der ligger dig paa Hierte.« — »Han har gjort